

על הגבול הסורי עומדות 4 חטיבות, ועוד שלוש חטיבות מאחוריהן.

28.2.60, יום א'

הזמנתי את אסכול הבוקר לפני ישיבת הממשלה - כי בימים האחרונים לא יכלתי "לחטום" אותו בח"א - וסיפרתי על הנסיעה לארה"ב, על הפגישות וחלייתן. ביקשתי להיפגש איתו ואח סמיר לברר במה נוכל להשקיע כספים - אם הזקן יסכים להציעי שאציע לו להשקיע 25 מיליון דולר לשנה בכנין מסקנו?

- בישיבת הממשלה סקרתי על המצב, שאמנם מעורר דאגה, אבל אין יסוד לבהלה, והסברתי מדוע נמנעתי בגיוס רבתי למרות ריכוזי הכוח המצרי והסורי והנאומים המפוצצים והמאיימים של נאצר, והסתפקתי רק בשחרור שלוש החטיבות הסדירות מהעסוקה, שתיצא ע"י מילואים, וגיוס מילואים לח"א, שנצטווה זה כשכוע לעמוד הכן, ואנשיו נמעימו.

סיפרתי על נסיעתי לארה"ב והסברתי מדוע קיבלתי הזמנה מכללת ברנדייס -

באשר בשעה זו ראיתי צורך להיפגש עם אישים אמריקנים ויהודים להסברת מצבנו וצרכינו. סיפרתי שאני מכנס את עורכי העיתונים ואספר להם על הנסיעה -

off the record, אם הערב נפרסם רשמית, גם מה וגם בארה"ב על בואי

למכללת ברנדייס.

[חתימה אצל, יולי 1960]

[28.2.1960]

- 34 -

- בארוחת הצהריים מסרתי על הדבר גם לנשיא, ומכיוון שביום א' הבא הוא יום השנה לנפילת בנו - לא אוכל אצלו בשלושת השבועות הקרובים, אם כי עוד אפגש אהו בחוג החנכי במוצ"ס.

- חיים ל. וחיים ה. באו והודיעו כי מהצד המצרי, יש כנראה קצת הסגת המתיחות. נוחנים חופש, אם כי הצבא עוד מרוכז.

- כחמש וחצי באו כל העורכים (רק רוזנבלום אחר קצת) - מסרתי בקיצור על המצב הבטחוני והמדיני (קיצור מסקירותי המקוצרת בועדת חו"ב), על השלב האחרון של רכוזי כוחות מצריים ואיומי נאצר, וגיוס מועט מצדנו - ועל נסיעתי לארה"ב. זו הייתה כמובן הסנסציה, ונשאלו שאלות אשר לא קיבלו התשובות הרצויות לשואלים.

29.2.60, יום ב'

- עהוני הכוקר כמובן מבליטים באזהירות גדולות ובעמוד הראשון את "הסנסציה" -

כתוך יהס חיובי רב וסימוק על רגש הבטחון אצ שזה משרה נארץ. גם יש כבר הדיס

מעהוני חו"ל - ומסצריס. ויצאו

בהודעה שאני נוסע לנשיא ארה"ב לבקש נטק, עזרה כספית וצבאית.